

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, a Monori Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Monori Levente Márk ügyvéd) által képviselt felperesnek a Gödér Károlyné dr. Balpataki Dóra jogtanácsos által képviselt **Budapesti Rendőr-főkapitányság** (1139 Budapest, Teve u. 4-6.) alperes ellen **kártérítés** iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. szeptember 2. napján kelt 23. P. 20.380/2010/8. számú ítélete ellen az alperes 2010. november 11. napján 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit megváltoztatja, és a keresetet elutasítja.

Az alperest az elsőfokú eljárási illeték és a perköltség megfizetése alól mentesíti.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 (tizenöt) napon belül 10.000 (tízezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az adóhatóság felhívására az ott írt időben és módon fizessen meg 61.400 (hatvanegyezer-négyszáz) forint együttes kereseti és fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás:

A felperes 2004. április 6. napján előterjesztett keresetében 857.160 Ft, ennek 2001. október 24. napjától számított évi 11 %-os kamata és a perrel felmerülő költségek megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy időközben elhunyt édesapja tulajdonát képezte a "...." frsz-ú "....." típusú személygépkocsi, amit ismeretlen személy elvitt a Budapest, VII. kerület "....." szám alatti leállítási helyéről. Emiatt édesapja 2001. október 24. napján feljelentést tett az alperes VI-VII.

Kerületi Rendőrkapitányságán. A gépkocsi hollétére édesapja életében nem derült fény. 2003. november 7-i keltezéssel a felperes kapott egy határozatot az alperes VI-VII. Kerületi Rendőrkapitányságától, melyben a jármű lefoglalása megszűnésének tényéről tájékoztatták. A felperes az értesítést követően a járművet haladéktalanul átvette. Az azon észlelt károsodás miatt szakértőt bízott meg a forgalmi érték meghatározására. S.P. gépjármű szakértő a jármű lefoglaláskori és a szakértői vizsgálatkori forgalmi értéke között 803.000 Ft különbséget állapított meg. A szakértői vélemény munkadíja 39.660 Ft volt és 14.500 Ft költséggel járt a jármű elszállítása, és mindezeket a felperes kárként érvényesítette, mert a jármű a póthagyaték átadás után az ő tulajdonába került.

Az alperes ellenkérelme ismeretében előadta, hogy nincs adat arra, hogy a jogelődje értesítését megkísérelték volna. Az alperes a BM Központi Adatfeldolgozó Nyilvántartó és Választási Hivatal adataihoz már a lefoglalást megszüntető határozat meghozatala előtt is hozzáférhetett volna, így értesülhetett volna a megváltozott, de 1997. óta fennálló lakcíméről. A feljelentésben a felperes jogelődje az érvényes lakcímét jelölte meg. Utóbb arra is hivatkozott, hogy az alperes a gépkocsit nem tárolta szakszerűen, és ezért az többet veszített az értékéből, mint ami pusztán az időmúlásból következne.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a felperes nem élt panasszal a jármű kiadását elrendelő határozattal szemben, vagyis a Ptk. 349. § (1) bekezdésében szabályozott rendes jogorvoslat igénybevételére vonatkozó kötelezettségét nem teljesítette. A kereset nem tartalmazta annak a konkrét jogszabályi rendelkezésnek a meghatározását, amelyet az alperes megsértett volna. Ez a jogellenesség bizonyítatlanságát eredményezi. A felperes jogelődje a nyilvántartásban szereplő XIX. kerületi címen többszöri kísérlet ellenére nem volt fellelhető, ezért nem tudta őt a gépjármű elszállításáról tájékoztatni. Hivatkozott a közúti közlekedési okmányok kiadásáról és visszavonásáról szóló 35/2000. (XI. 30.) BM rendelet 78. § (4) bekezdésére, mely az üzemben tartó kötelezettségévé teszi a személyi adataiban történő változás bejelentését. Ez annyit jelent, hogy a felperes jogelődjét vétkes közrehatás terhelte amiatt, hogy nem aktualizálta a személyi adatait. Csak később a BM lakcímnyilvántartó adataiból derült ki, hogy a cím 1997. augusztus 13-tól egyezett meg a felperes jelenlegi lakóhelyével. Vitatta a követelés összegszerűségét is. A gépjármű elszállításának indoka az abban keletkezett károsodás, a jármű sérülése, így az állapotának további megóvása volt. A felperes jogelődje által tett feljelentés is tartalmazta, hogy a gépkocsin számos sérülés volt. Ezért tartotta elfogadhatatlannak a felperes által felkért szakértő szakvéleményét a 2001. októberi forgalmi értékre. Megjegyezte, hogy a feljelentésben a felperes jogelődje maga 1.500.000 Ft-ban jelölte meg a jármű értékét. Vitatta a felperes által meghatározott időponttól felszámítható késedelmi kamatot. A felperest a kár akkor érte, amikor a gépkocsit a póthagyaték átadás során megszerezte.

A Fővárosi Bíróság 2010. szeptember 2. napján meghozott 23. P. 20.380/2010/8. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 164.500 Ft-ot, ezen összeg után 2003. november 7. napjától 2004. december 31.

napjáig a költségvetési törvény szerinti, 2005. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű kamatot, és külön felhívásra a Magyar Állam javára a le nem rótt 49.000 Ft eljárási illetékből 39.200 Ft-ot, míg 9.800 Ft illetéket a Magyar Állam visel. Kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 4.160 Ft perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az elsőfokú ítélet indokolása szerint a felperes államigazgatási jogkörben okozott kár címén kérte az alperes marasztalását, ezért figyelemmel a Ptk. 349. § (1) és 339. § (1) bekezdéseire, azt kellett bizonyítania, hogy az alperes államigazgatási tevékenysége körében jogellenes magatartást tanúsított, ezzel okozati összefüggésben érte őt az általa állított összegű kár, mely rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetve igénybe vette a kár elhárítására alkalmas jogorvoslati lehetőségeket. Bármelyik tényállási elem bizonyíthatatlansága a kereset elutasításához vezet.

Nem volt vitás, hogy az alperes közhatalmi kötelezettségei ellátása, a dolog elleni erőszakkal kisebb értékre elkövetett lopás büntettének megalapozott gyanúja miatt indult büntetőeljárás keretében intézkedett a gépkocsi lefoglalásáról, és annak a Mélyfúró utcai telepre történő szállításáról. A lefoglalással összefüggésben az alperesnek meg kellett tennie a szükséges lépéseket a gépkocsi akkori tulajdonosa, a felperesi jogelőd felkutatása érdekében. A 35/2000. (XI. 30.) BM rendelet 78. § (4) bekezdése nem tartalmaz előírást arra, hogy a tulajdonosnak a lakcímváltozást jeleznie kellene a közlekedési hatóság felé. Ennek elmulasztása legfeljebb nehezítette, de nem akadályozta az alperesnek a gépkocsi kiadására irányuló tevékenységét. A 147-7133/2001. bü. számú iratban szereplő 2003. november 7-i jelentés megjelölésű okiratban az első oldalon olvasható, hogy a személyi nyilvántartásban ellenőrizték a jármű tulajdonosának adatait, melyből kiderült, hogy a felperesi jogelőd érvényes lakcíme Budapest, XVI. kerület "....." volt, de a felperesi jogelőd "....."-án elhalálozott. Ezt az ellenőrzést az alperes korábban a lefoglalás időszakában elmulasztotta, holott miként 2003-ban, úgy 2001-ben is kideríthette volna, hogy a felperesi jogelőd az előbb ismertetett címen lakott. Ezt ugyanis 1997. augusztus 13-án jelentette be. Az alperestől elvárható gondosság mellett azon tényből is adódóan megismerhető lett volna a felperesi jogelőd valós lakcíme, hogy amikor ő 2003. október 24-én a feljelentést megtette, lakcímeként az 1997. óta bejelentett címét adta meg. Az alperes jogellenes magatartása abban áll, hogy a gépkocsit, a lefoglalást közvetlenül követően nem adta ki a felperesi jogelődnek, csak több mint két évvel később. Tisztázandó volt továbbá, hogy a gépkocsi őrzése során jogszerűen járt-e el az alperes. Az államigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség csak az államigazgatási jellegű, tehát a közhatalom gyakorlása során kifejtett szervező intézkedő tevékenységért, annak elmulasztásáért állapítható meg, de nem tartozik ebbe a körben, ha az államigazgatási szerv a birtokába kerülő dolgok megőrzéséről gondoskodik, és ennek során a nem előírászerű tároláshoz vagy az őrzéshez kapcsolódó egyéb hatósági jogellenes magatartás miatt keletkezik kár a megőrzött dologban. A felperes igényét tehát nem a Ptk. 349. § (1), hanem a 339. § (1) bekezdése

keretében érvényesíthette. A gépkocsi tárolására a Ptk. 196. §-a, a felelős őrzés szabályai az irányadók, amit a BH 1997. 440 számú eseti döntés is alátámaszt. A kirendelt igazságügyi szakértő szakvéleményében meghatározta a gépkocsinak a kiadáskori hibáit, és megállapította, hogy ezek nem a tárolás során keletkeztek. A hibák jelentős hányada ugyanis már azonosítható volt a felperesi jogelőd részéről tett feljelentésben szereplőkkel. Ebből csak a gépkocsi jobb első gólyalába töröttsége hiányzott, de a szakértői vélemény szerint ez a hiba már a lefoglaláskor fennállt. Úgyszintén hiányzott a jobb első sárvédő horpadása és a díszléc hiánya, a szakértő szerint azonban ezek a jobb első gólyaláb törésekor, azaz a kerék kifordulásakor, tehát közvetlenül a leparkolás előtt jöhetnek létre. A jármű későbbi vevője tanúként előadta, hogy milyen javításokat végzett a gépkocsin, miután az a birtokába került. Egyebek között a lengéscsillapítót, a fékbetéteket, a fékcsöveket és az akkumulátort cserélte, mely javítások a szakértő 2008. február 26-i tárgyaláson történt meghallgatása során előadottak szerint kapcsolatba hozhatók a hosszú alperesi tárolási időtartammal, tehát ezek az üzembe helyezés keretében a biztonság érdekében elvégzendő munkálatok voltak. A tanú által említett többi javítás nem állt összefüggésben a szakértő nyilatkozata értelmében a gépkocsi hosszú tárolási idejével, és az sem nyert bizonyítást, hogy e javítások bármely egyéb alperesi jogellenes magatartás miatt váltak szükségessé. A szakértő a lengéscsillapítók, fékbetétek, fékcsövek és akkumulátor cseréjének költségét a tárolás megszüntetésekorin árszinten 80.000 + 20.000 + 20.000 + 15.000 Ft-ban állapította meg. A fékfolyadék cseréjét is szükségesnek minősítette, és ennek költségét 15.000 Ft-ban határozta meg az elsőfokú bíróság. Nem befolyásolta e tételek alaposságát a szakértőnek az a nyilatkozata, hogy a fékfolyadék cseréjére a tárolás hiányában is szükség lett volna, hiszen azt kétféleképpen mindenképpen cserélni kell, minthogy e kiadás annak ellenére keletkezett, hogy a felperes illetve jogelődje az alperes jogellenes magatartása miatt több mint két évig nem használhatta a gépkocsit. Az elsőfokú bíróság a felperesi követelésnek e részeit annak ellenére minősítette alaposnak, hogy a kiadásokat közvetlenül nem ő, vagy jogelődje viselte, azonban a gépkocsinak az eladásakor e költségek felmerülésével nyilvánvalóan számoltak, így közvetve a felperest kár érte mindezek miatt. Szintén a tárolásra, annak időtartamára visszavezethető meghibásodások jelentik az okát annak, hogy a gépkocsi kiadásakor a felperesnek az elszállításról kellett gondoskodnia, hiszen a hibás fékbetétekkel, fékcsövekkel nem volt használható, és egyébként is lemerült akkumulátorral nem volt elindítható. A szállítással a felperesnek 14.500 Ft költsége keletkezett. A javítási költségek, amelyeknek megfizetésére az alperes köteles, nem abból adódnak, hogy a tárolás szakszerűtlen volt, erre ugyanis semmiféle bizonyíték nem állt rendelkezésre. A gépkocsi kiadásának késedelméből adódóan a gépkocsiban keletkezett kár megtérítésére az alperes nem köteles. Végül rámutatott, hogy nem volt akadálya a kártérítésre kötelezésnek az, hogy a felperes a gépkocsi kiadásáról szóló határozattal szemben nem élt panasszal, a felperes ugyanis nem a kiadásról szóló határozat meghozatalát kifogásolta, nem a határozat meghozatalának ténye okozta a kárt, hanem hogy ezt az alperes két év késedelemmel tette meg.

A késedelmi kamatról a Ptk. 301. § (1) bekezdése alapján határozott az elsőfokú bíróság, kezdő időpontként a gépkocsi kiadásának napját megjelölve. A perköltség viseléséről a Pp. 81. §-a alapján döntött figyelembe véve a felperes mintegy 20 %-os pernyerését. A perköltség körében elszámolta a felperes képviselőjével felmerült ügyvédi munkadíjat, az alperes képviselőjével járó jogtanácsosi díjat, az előlegezett szakértői költséget. A le nem rótt illetékekről szóló rendelkezését a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésével és az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 56. § (1) bekezdés első mondatával indokolta.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Az elsőfokú ítéletet megalapozatlannak minősítette. Hivatkozott a közúti közlekedési nyilvántartásról szóló 1999. évi LXXXIV. törvény (Kknyt.) 33. § (1) bekezdés a) pontjára, mely előírja, hogy a nyilvántartásba bejegyzett adatok módosítására okot adó körülmény bekövetkeztétől számított 15 napon belül köteles bejelenteni a bejegyzésre jogosult hatóságnál a járművezető, a járműtulajdonos (üzembentartó) a természetes személyazonosító és lakcím adatának ... változását. Mindezt a nyilvántartás pontosságához fűződő érdek indokolja. Az alperes a törvényben foglaltak alapján jogosan bízott a gépjármű nyilvántartás közhitelességében, az abban rögzített adatok valóságában, és ennek alapján elegendőnek vélte a gépjármű nyilvántartásban történő priorálást. Nem várható el a nyomozóhatóságtól, hogy a közhiteles nyilvántartásból származó adatokra vonatkozó ellenőrzéseket végezzen azok hitelessége megállapítására. Az alperes a tulajdonos felkutatását a közhiteles nyilvántartásból származó adatokban bízva többször is megkísérelte a nyilvántartásban írt lakcímen, de ez nem vezetett eredményre. Nem róható az alperes terhére, hogy a tulajdonos felkutatását a nyilvántartás közhitelességében bízva végezte el, minthogy a jármű tulajdonosának kötelezettsége a lakcím adatai megváltozásának bejelentése. Mindez azt jelenti, hogy a jármű tulajdonosa vétkesen közrehatott az eseményekben, ugyanakkor az alperes a szükséges és tőle elvárható intézkedéseket megtette. Helyesen állapította meg az elsőfokú ítélet, hogy az alperes a gépkocsi tárolását szakszerűen végezte el, azonban a gépkocsi kiadásának késedelméből adódó károkért való felelősségét továbbra is vitatta. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az új tulajdonos tanúvallomására alapozta az ítéletét, és nem vette figyelembe a kirendelt szakértő nyilatkozatait. A szakértő ugyanis azt a megállapítást tette, hogy az alkatrészeket akkor is cserélni kellett volna, ha a tárolás két éves időszakában a járművet használják. A perben felmerült szakkérdés esetén egy laikus személy nyilatkozatának a szakértő által elmondottak és szakvéleményében rögzítettek ellenére történő elfogadása nem indokolható. A szakértő kirendelésére éppen azért került sor, hogy a felperesnek a tárolásból eredően keletkezett kára megállapítható legyen, és erre nézve a szakvélemény rögzítette, hogy azok a költségek, amelyeket a felperes érvényesíteni kívánt, egyrészt nem helytállóak, másrészt a lefoglalás és az azt követő tárolás nélkül is felmerültek volna, ha a gépkocsit folyamatosan használja. Változatlanul fenntartotta, hogy a felperes nem vette igénybe a rendes jogorvoslatot. Ha elfogadná is azt az érvelést, miszerint a gépkocsi kiadásáról szóló határozattal szemben nem volt indok a panasz előterjesztésére, akkor is érvényesül a Be. 196. §-a, mely az ellenvetés

jogorvoslatáról rendelkezik, és amelyet a felperes szintén elmulasztott megtenni. A jogorvoslat igénybevétele az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének elengedhetetlen feltétele. A jogorvoslat lényege a jogsérelem orvoslása, alperesi álláspont szerint nem vezethet további károsodás előidézésére, sőt annak megelőzésére, megszakítására szolgáló jogintézmény, ezért az alperes számára értelmezhetetlen az az ítéletbe foglalt állítás, miszerint ha a felperes jogorvoslattal él, az részére további károsodást eredményezhetett volna. Állította, hogy a kártérítési felelősség elemei közül oldalán a jogellenes és vétkes magatartás hiányzik. A maga részéről úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható. A jármű lefoglalása indokolt és törvényes volt, a járművet szakszerűen tárolta, abban a tárolás ideje alatt állagsérelem nem következett be. Hiányzik tehát a közhatalmi tevékenységgel okozati összefüggésben álló kár, mivel a tárolás egyrészt nem minősül közhatalmi feladatnak, másrészt a kár nem ebből keletkezett. A javítási költségek akkor is fennálltak volna, ha a felperes a járművet folyamatosan használja. Végül sérelmezte az illetékben történő marasztalását, mert az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes illetékmentességben részesül, ezért az erre vonatkozó rendelkezés hatályon kívül helyezendő.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Felperesi fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett a keresetét részben elutasító ítéleti rendelkezés (Pp. 228. § (4) bekezdés). A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet ezt meghaladó rendelkezéseit bírálta felül.

Az alperes fellebbezése a következők szerint alapos.

Az alperes, amikor bűnjelként tárgyakat foglal le közhatalmi-szervező intézkedő tevékenységet fejt ki. Hosszú ideig érvényesült a bírói gyakorlatban, hogy a lefoglalt tárgyak őrzésével kapcsolatos felelősség a Ptk-nak a letéti szerződésekre, majd a felelős őrzésre vonatkozó szabályai szerint alakul. A bűnjelként lefoglalt dolgok őrzéséről szóló 4/2006. Polgári jogegységi határozat kimondta, hogy a nyomozó hatóság, az ügyészség és a bíróság a büntetőeljárás során bűnjelként lefoglalt dolgot közhatalmi tevékenysége részeként őrzi, kezeli, illetve gondoskodik őrzéséről, kezeléséről. Az ennek során bekövetkezett kárért - szerződésen kívüli károkozóként - a Ptk. 349. §-a alapján állhat fenn a felelőssége. Az alperes kártérítési felelőssége tehát akként volt vizsgálendő, hogy a Ptk. 349. § (1) bekezdésében szabályozott különös, és a Ptk. 339. § (1) bekezdésében írt általános feltételek fennálltak-e.

Az alperes az első- és másodfokú eljárásban egyaránt hivatkozott arra, hogy a felperes az államigazgatási jogorvoslatot nem vette igénybe, nem határozta meg azonban, hogy mely államigazgatási jogorvoslat lett volna alkalmas annak a kárnak az elhárítására, ami a felperest (jogelődjét) azon okból érte, hogy a tulajdonát képező gépkocsit az alperes elszállította, és erről őt nem értesítette. A felperes éppen az alperes tevékenysége (ténylegesen mulasztása) folytán nem tudta, hogy a járművel milyen intézkedés (lefoglalás, elszállítás) történt, így el volt zárva a

jogorvoslat igénybevételének lehetőségétől. Ez okból tehát a felperes keresete nem volt alaptalan.

A kártérítési felelősség általános feltételeinek vizsgálata során a másodfokú bíróság is megállapította az alperes részéről jogellenes mulasztást, ezáltal jogellenes magatartást. Az alperes védekezése azon alapult, hogy a felperes jogelődje a gépjármű nyilvántartásban nem vezette át lakcímváltozását. A nyomozati iratok között megtalálható lekérdezés szerint a per tárgyát képező gépkocsi tulajdonosaként a felperes édesapja volt megjelölve az alperes által hivatkozott már megszűnt címmel. Ugyanezen irat azonban tartalmazza, hogy a kötelező felelősségbiztosítás alanya szintén a felperes jogelődje, és címeként a már megváltozott, a káresemény idején hatályos címet jelezte. Vagyis az alperesnek a nyomozás során - a feljelentéstől is függetlenül - rendelkezésére állt a felperesi jogelőd új, érvényes lakcíme, azonban ezen nem kísérelte meg az értesítést. Ez az a jogellenes mulasztás, ami ahhoz vezetett, hogy a jármű több mint két évig volt bűnjelként lefoglalva.

Vizsgálni kellett, hogy a felperest érte-e kár, és ez az alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben áll-e. A felperes a keresetében kárként az alperesi tárolás idején bekövetkezett értékcsökkenést, az ennek megállapításához felkért szakértő munkadíját illetve a működésképtelen jármű elszállításának költségét jelölte meg. Az elsőfokú bíróság a szakértői bizonyítást az értékcsökkenés megállapítására rendelte el, a szakértő azonban erre a kérdésre alapszakértői véleményében nem válaszolt. A szakértői véleménye kiegészítésekor 2008. február 26. napján megtartott tárgyaláson viszont akként nyilatkozott, hogy a tárolás időszakában nyilvánvalóan történt forgalmi értékcsökkenés, azonban az kisebb annál, mint ami akkor következett volna be, ha a járművet a felperes illetve jogelődje használta volna. Ez annyit jelent, hogy a felperes keresetében érvényesített 803.000 Ft értékcsökkenés nem bizonyított.

A perben kirendelt szakértő alapszakvéleményében a jármű teljes javítási költségét bruttó 395.205 Ft-ban határozta meg azzal, hogy ismert adat szerint a jármű már azt megelőzően számos hibával rendelkezett, mielőtt az alperes 2001. október 23. napján az intézkedését foganatosította volna. A szakértő tárgyaláson tett nyilatkozata alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság által 80.000 Ft-tal meghatározott lengéscsillapító cseréjét nem a tárolás indokolta, hanem az, hogy a lengéscsillapító abban a gólyalábnak nevezett alkatrészben van, amely eltört még a felperesi jogelőd használata során, és ami miatt a gépkocsi leállítására kényszerült 2001. október 17-én. A lengéscsillapítókat párban lehet csak cserélni, tehát az elsőfokú bíróság által megítélt 80.000 Ft javítási költség semmiféle oksági kapcsolatban nincs az alperes magatartásával. A fékbetét, fékcsövek és fékfolyadék cseréje (összesen 55.000 Ft erejéig) akkor is szükséges, ha a felperes vagy jogelődje a járművet a lefoglalás tartama alatt használja, így e költségek felmerülte sincs okozati összefüggésben az alperes magatartásával. Ugyanez irányadó az akkumulátor cseréjére is. A másodfokú bíróság szükségesnek látja megjegyezni, hogy a felperes a gépkocsit még a javítások elvégzése előtt értékesítette. Tehát a

javítások költsége nem nála merült fel. A csatolt adásvételi szerződés a vételárat nem tartalmazza, arról sem a felperes, sem a tanúként kihallgatott vevő nem nyilatkozott, így nem ítélt meg, hogy a vételár meghatározásakor miként jutottak kifejezésre a gépkocsi indokolt javítási költségei. Az alperesi telephelyről történő elszállítás költsége azért nem volt megtéríthető, mert a jármű 2001. október 17. napján mozgásképtelen volt, így a leállítás helyéről a szerelőhöz szállítása is költséget igényelt volna. Mindezek miatt nem állapítható meg, hogy a javítás szükségességével összefüggésben a felperes vagyonában bekövetkezett volna értékcsökkenés, vagy volt-e olyan költsége, ami a vagyoni hátrány csökkentéséhez, kiküszöböléséhez szükséges lett volna, és ami Ptk. 355. § (4) bekezdés szerint kárként értékelhető lenne. E körben a bizonyítás a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte, de a bizonyítás nem volt eredményes.

Végül megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság valójában az előterjesztett kártérítési követelést a felperes által meghatározott bázistól eltérően bírálta el, de mert a felperes ezt fellebbezéssel nem támadta, a másodfokú bíróság a felperes által elfogadottnak tekintette.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján változtatta meg.

A peresztes felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján (a másodfokú eljárásban utalással Pp. 239. §-ára) köteles a perrel felmerült költségek viselésére. Ez áll a másodfokú eljárásban ellátott képviselőből származó alperesi költségből (Pp. 75. § (2) bekezdés) és az illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti és fellebbezési illetékből (az illetékekről szóló törvény 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdés, 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés).

Budapest, 2011. március 31.

Dr. Tölg-Molnár László sk.
a tanács elnöke

Dr. Madarász Anna sk.
előadó bíró

Dr. Kincses Attila sk.
bíró

A kiadmány hitelül: